

2010. aug.1. vasárnap – Boglárka

1.Sámuel 2,2: Nincs olyan kőszikla, mint a mi Istenünk.

A kőszikla a biztonság jelképe, erre építeni lehet, mert nem inog, nem változik, nem mozdítható, a kőszikla az biztos és szilárd hely. Milyen sok mindent gondolt az ember ilyenek. Gyermekkoromban úgy gondoltam, hogy minden ilyen. Mindig ugyanazok lesznek a vezetők, ugyanaz lesz a politikai rendszer, soha nem változik egy város képe, és állandónak hittem a tudományosnak nevezett tanításokat. Biztosnak tűntek a pénzügyi rendszerek, és azt hittem, gyermekésszel, hogy az emberek is kis kősziklák, nem változtatják szavukat, magatartásukat, ígéreteiket, hanem lehet ezekre építeni. Amint teltek az évek, úgy csökkent a kősziklák, a biztos dolgok száma. És elérkeztünk talán mindnyájan oda is, amikor felkiáltottunk, hogy akkor nincs egyetlen kőszikla sem? Hiszen semmi nem állandó és örök mindabból, amiről ezt feltételeztük. Rendszerek változnak, határok is, vezetők, és elég gyakran változik még a tudomány is, a legmagasabb szintről is hallottunk már tévedéseket. A zoltárban arról van szó, hogy mégis létezik egy erős kőszikla, ez pedig Isten, sőt, Ő az egyetlen örök változhatatlan, Hozzá hasonló nincs sem égen, sem földön. Ő nem változik, sem az Ő beszéde, ígéretei, magatartása nem lesz mássá. Még emlékszem arra, milyen volt először látni a hegyeket és kősziklákat. Előtte már egy héttel csak erről beszéltünk, felnőttek elmagyarázták, hogy mire számíthatunk, magunkban el is képzeltük, vagy próbáltuk képzeletben megrajzolni a nagy sziklák látványát. Amikor pedig eljött a nap, és saját szemünkkel láttuk a hegyeket, minden addigi elképzelésünk nevetségesnek és kicsinyesnek bizonyult, ott, a helyszínen olyan csodálattal telt meg szívünk, amit később nem tudtunk szavakban elmagyarázni. Még a nagy sziklákat sem tudtuk leírni másoknak, csak annyit mondtunk mindenkinek, hogy oda el kell menni, azt látni kell. Istenünk az egyetlen kőszikla. Azt mindenki maga tapasztalhatja meg, hogy milyen nagyszerű erre a kősziklára állni, erre építeni életünket, felfedezni a Vele való közösség biztonságát, erejét, áldásait. Jer, állj a Kősziklára.

2010. aug.2. hétfő – Lehel

5. Mózes 15,11: Parancsolom neked, hogy légy bőkezű az országodban levő nyomorult és szegény testvéredhez.

Azt mondják, hogy a bibliai igék üzenetét úgy kell alkalmazni, hogy megvizsgáljuk, hogy akkor, amikor elhangzottak, és ahol, amilyen környezetben, körülmények között elhangzottak, amit akkor és ott jelentettek, azt megértve kell levonjuk a következtetéseket, hogy mit üzennek az igék itt és most, nekünk. És elég nehéz elképzelni azt a régi kort, amelyben az ige először hangzott el, hiszen a mienktől nagyon eltérő volt az élet, a gondolkodás, minden. Ezzel az igével pedig nehezen boldogulunk a mai kor sok csalója miatt is. Annyiszor hallottuk, és sokszor magunk is láttuk már a koldusokat, akik a megszerzett pénzt percek alatt itálra, cigarettára költik, vagy mások, akik kéregetni küldték, elveszik tőlük. Kérdezzük, kik a szegények, hiszen közönséges csalók sokasága kopogtat szinte naponként házunk ajtaján, kitalált mesékkal, betegségeket vagy természeti csapásokat emlegetve kéregetnek, aztán néha látjuk a tévében, hogy egyik-másikat leleplezték, micsoda vagyont szedtek össze. És magunk sem vagyunk gazdagok, annyi mindenünk hiányzik, de azért, ha lehetne, mégis szeretnénk segíteni azokon, akik tényleg nyomorultak. Meg itt van ez az ige is, ahol nincs kikötés, csak felszólítás a bőkezűsége. Mi a teendő? Egy történet jut eszembe, egy lelkésztől, aki téli időben bekopogó koldusnak ad valamennyi pénzt, s a felesége dorgálására, hogy miért adott, hiszen

biztosan itatra költi majd a koldus, azt felelte, hogy ha ilyen dermesztő hidegben kellene az utcákat járja, ő maga is egy kupica erőset venne az első pénzéből. Aztán láttunk már olyan embereket, akik nem kérdezték a kérőtől, hogy hogyan lett kéregető, mire fogja költeni, hanem nemes egyszerűséggel adakoztak. Nincs más válasz arra a kérdésre, hogy mit tegyünk, mint Isten lelkének világosságát kérni, hogy a valódi nyomorultakat felismerjük, szívünk szerint és lehetőségeinkhez mérten segítsünk rajtuk. Adja az Úr Lelkének vezetését, hogy a mindennapokban cselekedeteink legyenek hitünk következményei.

2010. aug.3. kedd – Hermina

Zsoltár 34,7: Kiáltott a nyomorult; az ÚR meghallgatta, és minden bajából kiszabadította.

Kiált, meghallgat, kiszabadít. Ennyire egyszerű? De jó is lenne. De ez nem elég, sok minden szükséges még, véli az ember. Számos bibliai történetben, főleg Jézus életének történeteiben találkozunk ezzel az egyszerű de komoly hittel. Mit akarsz, hogy cselekedjem, kérdezi az Úr a vak embertől, s ő minden körülírás nélkül, egyszerűen a legnagyobbat, a lehetetlent kéri, azt, hogy lásson. Mi felnőttek időnként szórakoztatónak tartjuk azt, ahogyan a kicsi gyermekekkel mindent el lehet hitetni, ők pedig tágra nyílt szemekkel csodálkoznak, hogy mit mondunk nekik, mégis URunk azt mondja, hogy nekünk is hinnünk kell, mint a gyermekeknek, azt is, mit egyelőre nem értünk, de Istennek nem lehetetlen. Bizalommal kiált, hallja és meghallgatja az Úr kiáltásodat, Nála van a szabadulás. Biztosan nem véletlenül került ide, ebbe az igeversbe a minden szó. Fel sem tudnám sorolni minden nyomorúságomat, mindig a legsürgetőbb és legsúlyosabb kéréseinkkel jövünk Istenhez. És bizonyára már átértük, hogy Isten nem csak ezen kéréseinkre válaszol, hanem Ő mindenre kiterjeszti áldását, életünk egyetlen nehézsége, gondja sem ismeretlen Előtte, Ő egészen ismer minket és mindennel törődik, ami életünkben van. Minden bajból szabadulást adott az Úr a Hozzá kiáltó nyomorultnak. Nagyobb Isten segítsége és áldása, mint amit elképzeltünk, vagy amit kértünk. Jó Atyám, a mai napon is vannak kisebb nehézségeim, és lehetnek nagyobb problémáim is. Azzal a bizalommal próbálom a mai nap minden harcát megküzdni, melyet a mai ige alapján a zsoltáros szavaiból merítek: Hozzád kiáltok, és bízom, hogy Velem leszek, ha nehézségekkel nézek szembe, a szabadítás Tőled jön. Áldott légy mindezt, Uram.

2010. aug.4. szerda – Domonkos

2.Mózes 15,11: Ki olyan az istenek között, mint te vagy, URam? Ki olyan felséges, mint te vagy szentségedben? Dicső tetteiben félelmetes, csodákat cselekvő.

Istenünk hatalmas Isten, nincs hozzá hasonló. Elmondhatjuk ezt magunk, amikor elgondolkodunk azon, mekkora hatalommal, bölcsességgel teremtette az Úr az eget és a földet. És elmondhatja, hogy Isten felséges és csodálatos az, aki átéli Isten hatalmas kezének munkáját. Hihetjük valakiről, hogy jó orvos, mert elmagyarázza elméletben szerveink működését, a lehetséges megbetegedések kezelésének módjait, de mindjárt más hangsúllyal mondjuk, hogy az illető jó orvos, ha minket, vagy szeretteink közül valakit meggyógyít. Mai igénkben Mózes éneklie ezeket a szavakat, és általuk magasztalja Istent, az a Mózes, aki épp átvezette Izráelt a Vörös tengeren, Isten parancsára. Napok, hetek óta látja és tapasztalja Isten hatalmát, a csapások alatt rácsodálkozhatott, hogy az Úr szavára történnek mindene, most azonban ő maga, és az egész nép átéli a szabadulás csodáját, a tenger kettéválásának hatalmas csodája az ő menekülésüket szolgálja, az egyiptomi katonák vízbe fulladása pedig a szabadságuk végső pontja. Isten hatalma most nekik szólt, életet és szabadságot nyertek,

mert az Úr tetteiben félelmes és csodákat tevő. Nincs hozzá hasonló, aki ilyen szeretettel gondoskodik népéről, méltó Ő minden tiszteletre és imádatra. Isten csodái a következő negyven év alatt naponta gondviselésében voltak jelen, a mindennapi eledel és víz kirendelésében, a hosszú vándorlás alatt való gondoskodásban. Mégis, ez a hála már nincs ott a nép szívében és ajkán minden nap, Mózes éneke nem lesz a nép számára mindennapi himnusz. Jó Atyán, én is gondviselésednek köszönhetem minden pillanatát életemnek. Időnként ez nagy csodákat jelent, máskor észrevétlenül munkálkodsz életemben, körülményeimben. Segíts, minden nap hálásnak lennem.

2010. aug.5. csütörtök – Krisztina

2. Korintus 4,17: Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk.

Jól olvasom, pillanatnyi? De hiszen a zsoltár szerint a hetven, vagy legfeljebb nyolcvan esztendő, amit itt töltünk a földi létben, nagyobb részében hiábavaló fáradság. És hozzá szoktuk tenni tapasztalat alapján, hogy nagy része szenvedés, fárasztó küzdelem, nehézségekkel, gondokkal-bajokkal való harc. Jó, persze, igaz, hogy Isten szempontja szerint ez a néhány évtized szinte semmi, minél nagyobb időintervallumban gondolkodunk, mert nekünk idő felett, időn kívül nagyon nehéz lenne, annál inkább kevés az életünk ideje, ahogy a matematikában mondják, tart a nulla felé. Vagyis pillanatnyi, de ez az örökkévaló Isten szempontja szerint, a mi szempontunk szerint hosszú a szenvedésünk. És mi lenne, ha megpróbálnánk Isten szerint gondolni szenvedéseinkre? Lehet, hogy ez a célja ennek az ígének, hogy ne csak emberi gondolkodás szerint lássuk szenvedéseinket, hanem az örökkévalóság szempontja szerint próbáljuk megítélni mindazt, mi minket ér. Jó, mondhatjuk, lehet, hogy az örökkévalósághoz képest egy évszázad is csak pillanat, de hogy van az, hogy könnyű szenvedés? Hiszen mi magunk is átélünk gyakran nagy nehézségeket, de látunk és hallunk, olvasunk olyan szenvedésekről is, melyeket mi el sem tudnánk talán viselni, melyek valóban rettenetesek, és néha egy ember egész életére kihatnak. Itt is meg kell próbáljuk Isten szempontja szerint megítélni a szenvedést. Két szempont is előttünk van, ha a szenvedés mértékéről gondolkodunk. Az egyik Isten Fiának, Jézusnak a szenvedése. Egyedül ő kiáltotta a kereszten, hogy az Atya elfordult tőle, elhagyta őt. Mi ilyet nem mondhatunk, mert Jézus szenvedése által biztosította számunkra a lehetőségét annak, hogy mindig velünk legyen az Isten. Nem tudjuk azt sem, hála Jézus szenvedésének, hogy milyen mértékű szenvedést jelent az, amit hitvallásunkban így mondunk, hogy szálla alá poklokra. A másik szempont pedig, az ige szerint, hogy szenvedésünket az örök dicsőséghez kell mérnünk, melyet nem tudunk jelenlegi értelmünk szerint elképzelni, olyan nagy, tökéletes lesz. Két dolgot tehetünk, vagy tiltakozunk, hogy a mi szenvedésünket mi magunk ismerjük legjobban, és az olyan, amilyennek mi mondjuk, vagy igazat adunk Istennek, aki örökkévalóságra rendelt minket, és azt üzeni, hogy ezen szempont szerint a jelen egy pillanat, a szenvedés könnyű, a dicsőség pedig örök, nagy és tökéletes. Add, Uram, hogy mindig emlékezzem erre az ígére, különösen akkor, mikor nagyon elkeseredek a szenvedések alatt.

2010. aug.6. péntek – Berta

Zsoltár 32,5: Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az ÚRnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem.

A bűnvallás nem könnyű, de következménye csodálatos. Ma nem divatos. Keresztyének sokasága él úgy, hogy nem akar hallani bűnről, büntetésről, bűnvallásról. Sokan gondolják, hogy Krisztus

áldozatáért Isten automatikusan minden bűnt megbocsátott, mi nem kell szembenézzünk semmilyen következményével a bűnnek, nekünk elég, hogy Jézus szeret, megváltott, happy keresztyének lehetünk. Bűnről legfeljebb azok esetében lehet, sőt kell beszélni, akik nem tartoznak hozzánk, nem úgy hisznek, mint mi, esetleg kirívó cselekedeteik vannak. Hitvallásunk szerint, az első dolog, amit meg kell tudnia minden embernek az, hogy milyen nagy a bűne és nyomorúsága, rögtön utána pedig a bűntől való szabadulás mikéntjét szükséges megismerni. Nagy kegyelem az, ha valaki felismeri, hogy bűnös, nincs a helyén, mint a tékozló fiú a disznók mellett. Innen viszont egy nagy lépés az, hogy eldöntöm: bevallom, elismerem és beismerem bűneimet az én mennyei Atyám előtt. Sokat halogatjuk mi ezt a bevallást, nem találjuk sem a megfelelő pillanatot, sem a módját, mikor és hogyan kellene elmondani Istennek. Minél inkább halogatjuk, annál nehezebb, és annál később fogjuk megtapasztalni a bűnbocsánat csodáját. Nem kell cifrázni a szavakat, hanem a Dávid és a tékozló fiú példája szerinti őszinteséggel, egyszerűséggel jöhetünk URunk elé. Mennyei Atyám, jövök eléd, amint vagyok, bűneim miatti szégyennel és félelemmel, de jövök bizalommal is, hogy Te, Uram, meghallod őszinte szómat, és megbocsátod bűneimet. Oly sokszor megtapasztaltam már, hogy milyen nagy megkönnyebbülés, milyen csodálatos érzés, kibeszélhetetlen öröm, mikor megbocsátasz nekem. Ezért szeretném eldönteni, hogy nem vétkezek többé, és ha mégis emberi gyarlóságom bűnbe vinne, rögtön eléd jövök, megvallani bűneimet, kérni bocsánatodat. Ma is bocsásd meg, Atyám, minden vétkemet.

2010. aug.7. szombat – Ibolya

János 4,22: Az üdvösség a zsidók közül támad.

Miért? Talán ez a leggyakrabban elhangzó kérdés, amit emberek felteszünk úgy a mindennapi életben, mint a keresztyén életünkben. Istennel, a Bibliával, a keresztyénséggel kapcsolatosan milliószor hangzik el a miért. Van, amikor olyat szeretnénk érteni, ami meghaladja felfogó képességünket, máskor mintha mi magunk szeretnénk valamiről ítéletet mondani, és kérdezzük a körülményeket. Isten nem minden kérdésre válaszol, de sok olyan kérdés is elhangzik, amire megvan az Ő válasza, csak el kell azt fogadjuk. Jézus, a samáriai asszonnyal való beszélgetés során mondja ezt a kijelentést, hogy a Messiás földi származására nézve a zsidó nemzethez tartozik. Miért, kérdezi a mai ember. Magyar kellett volna legyen, mondjuk mi. Mások azt szerették volna, ha ő afrikai, arab, amerikai, német, román, angol. Miért zsidó? Így akarta Isten, minden nemzet közül ezt a népet választotta ki, semmilyen emberi vagy földi ok ebben nem számított, csak ennyit mond az Írás, hogy az Úr akarata ez volt, pont. Pál apostol hozzáteszi, hogy ez a mi zsidókhoz való viszonyunkat is meghatározza, hiszen mi beléjük oltattunk. Nem azt jelenti, hogy minden hibájukat elnézzük, de azt mégis igen, hogy különösen viszonyulunk hozzájuk. Mint egy közeli rokonunk esetében, akire másként tekintünk, mert valamilyen kötelék van közöttünk, úgy Isten őszövetség népe is különös számunkra. Azt is tudjuk, hogy Istennek még terve van ezzel a néppel. Kicsik vagyunk ahhoz, hogy a világ politikai és gazdasági, vagy más vonatkozású kérdései szempontja szerint ítéletet mondjunk, de az szemmel látható, hogy a bibliai igék egyre közelebb vannak a beteljesedéshez, az Írás beszél arról, amikor szinte az egész világ ellenük fordul. Ha Isten ezt a népet választotta, és Jézus is ehhez a néphez tartozott, akkor ez elég, hogy tisztelettel forduljak feléjük, sőt, adjon Isten imádságos lelkiületet irántuk.

2010. aug.8. **vasárnap** – László

Zsolt. 39,2: Ezt határoztam: vigyázok szavaimra, hogy ne vétkezzem nyelvemmel.

Vasárnap van, egy egyszerű próbája az igének az, ahogyan a közösségben viselkedünk, beszélünk. Istentisztelet előtt és után találkozunk ismerőseinkkel, rokonainkkal. De a templom körül vannak íratlan szabályai a beszélgetésnek, nem szoktunk hangoskodni, sem másokról beszélni, sem sértegetni egymást. De időnként teszünk kisebb kivételeket, legalább burkoltan, vagy egyes beszélgető partnerekkel egy kicsit elbeszéljük embertársainkat, utalásokkal is szoktunk néha bántani másokat. Mert a szívünkben még ott vannak az őember érzései és gondolatai, és ezek kikíváncsoznak szavaink által. Nem arra bíztat minket az ige, amire törekszik egyébként a mai ember, hogy nem számít, mit hiszel, mi van benned, csak tartsd be a szabályokat, a külsőségeket. Nem arra bátorít Isten, hogy gondoljunk minden rosszat, csak ne mondjuk ki, hanem a szívünket szeretné megtisztítani, hogy a szív teljességéből szólhasson a száj. Szavainkra nem könnyű vigyázni. A zoltáríró is döntést hoz, beszédére oda fog figyelni, Jakab apostol is arra hívja fel a figyelmünket, hogy néhány szóval is életeket lehet megváltoztatni. Amikor szavaimra vigyázok, amikor kimondásuk előtt átgondolom őket, akkor a szívemet vizsgálom meg, hogy mi is származik onnan, és mielőtt kimondanám azt, amit később megbánnék, inkább imádkozom, hogy az Úr használja nyelvemet és tisztítsa meg szívemet, hogy beszédemmel mindig csak használjak. Nagyon igaza van annak a lelkésznek, aki így fogalmazott: boldog ember az, aki mielőtt beszélne, gondolkodik, és mielőtt gondolkodna, imádkozik. Uram, ilyen ember szeretnék lenni ma is.

2010. aug. 9. hétfő – Emőd

Efézus 5,15-16: Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak.

Baj van az időbeosztással. Nem sikerül elvégezzem, amit szeretnék, s eltervezek egy napra, egy hétre. Határidőnaplómba már egy tucat feladatot tologatok előre, még egy hetet várhat, majd meglesz ezután. Mikor ezt teszem, mindig elszomorodok, mert nem csak váratlan és fontos események miatt kellett halasztani dolgokat, hanem gyakran azért, mert nem volt kedvem valamihez, mert kényelmesnek találtam elhalasztani, mert hiábavalóságok lopták el időmet, lényeges dolgok maradtak el miattuk. Mesterem engem figyelmeztet, legyek megfontoltabb, ne szalasszam el az alkalmas időt, Neki terve van az életemmel, de terve van a perceimmel is. Ő naponta készít számomra sok alkalmat arra, hogy Őt dicsőítsem, és embertársaimnak is hasznára legyek. És arra is alkalmam van naponta, hogy saját feladataim végzésében előre haladjak. Van azonban egy ellenség, aki sokféleképpen törekszik arra, hogy Isten terveit ne valósítsam meg. Elvonja figyelmem, érdekesnek tűnő hiábavalóságokkal kísért, a világhoz akarja igazítani életem. Mennyei Atyám, olyan nehéz ma már azt is megkülönböztetni, hogy mi az, ami érdekesnek tűnik, de hiábavalóság, és mi az, ami a Te akaratod. Te adj nekem ma is bölcsességet, hogy az alkalmas időt felismerjem, akaratod megértsem, éljek dicsőségedre.

2010. aug. 10. kedd – Lőrinc

Lukács 5,5: Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálót.”

Mégis, ez a kulcsszava az igének, és néha a keresztyénségnek. Ábrahámról mondja Pál apostol, hogy reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, mert Isten ezt ígérete neki. Vagy ugyancsak Pál vallja, hogy minden nyomorúság ellenére csordultig van örömmel. A Thesszalonikában élő keresztyénekről pedig azt írja, hogy sok zaklatás ellenére, mégis örömmel fogadták az igét.

Mindezen igékben olyasmi történik, ami nem természetes, látszólag nem indokolt, csupán földi gondolkodás szerint nem érthető és nem magyarázható meg. De erről szól a keresztyénség, ez a hitélet többlete, hogy nem csak a természeti törvények szerint élünk, nem csupán a földi tudományok által meghatározott és megmagyarázható érzések, élmények jellemzőek ránk, hanem az Istennel való kapcsolatunk új életet jelent számunkra, annak minden jellemzőjével és áldásaival. Azt kell megtanuljunk, váljon szokásunkká, természetessé, hogy igazat adjunk Istennek, ahogyan ezt Péter és a tanítványok teszik ebben a történetben. Sorolhatjuk az ellenérveket: Jézus ács, Péter halász, ő a szakember. Tapasztalata a halászatban Péternek van, és ugyancsak ő az, aki már ezt a tavat is ismeri, nem első alkalommal halászik itt. Más szakemberek is azt tartják, hogy éjszaka lehet itt halászni, nappal értelmetlen a fáradozás. És mindezek felül egész éjjel próbálkoztak is többen, eredménytelenül. Minden emberi és tudományosnak nevezhető érv szerint nincs értelme annak, amit Jézus mond. A hit itt kezdődik: mert Jézus mondja, megteszem. Ilyenkor lehet nagyszerű csodákat átélni. Ha Isten indítására indulunk, fogunk nagyokat csodálkozni, és leszünk tele örömmel, amikor Isten hatalmát megtapasztaljuk. Ez valóban meghaladja minden képzeletünket. Mennyei Atyám, nagyon hálás vagyok, hogy annyiszor megtapasztalhattam, hogy ha emberi vélemények ellenére, önmagamat is ide értve, mégis Rád hallgatok, akkor mindig óriási hálával és örömmel telik meg szívem, életem, mert Te Atyám, hatalmasan cselekszel. Add ezt a tapasztalatot minden gyermekednek, és hadd mondjuk ma sokan: szavadra megteszem.

2010. aug. 11. szerda – Zsuzsanna

2.Korintus 12,10: Amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.

Az ige ismert, sokat tudunk róla beszélni, sok példa által támaszthatjuk alá Pál bizonyágtételét. Gyakran szokták, szoktuk idézni is, arra törekedve, hogy ne saját erőtlenségünkre tegyük a hangsúlyt, hanem Isten erejére, mely által bennünk munkálkodik. Szoktunk ezzel az igével vigasztalni is, amikor felebarátaink erőtlenségükről, nehézségeikről panaszkodnak, akkor Pál szavaival akarjuk meggyőzni őket, hogy nincsenek egyedül ezen érzéseikkel, helyzetükkel, hanem Pál, és kétezer év alatt nagyon sok keresztyén élte már át, hogy Isten ereje megerősít, mindenre elégséges, nem is a magunk erejére kell támaszkodjunk, hanem Istenére. Mintha már azon lennénk, hogy erőtlenségre törekedjünk, hogy Isten ereje nyilvánvalóbbá legyen általunk. A gondolatsort akár folytathatnánk is, de... Sok gondolatsort tudunk mi folytatni, az elméletekkel nem állunk rosszul. Olvassuk el az előző fejezetet a Bibliából, és próbáljuk átgondolni, milyen „élmények” után mondja Pál ezeket. Aztán legyünk nagyon őszinték, és idézzük fel, mit szoktunk mi mondani, tenni, amikor kiderül, valamihez kevés a lelki erőnk, teherbírásunk, szenvedés és próbatétel van életünkben. Annyiszor hallottam Jób bizonyágtételének dicséretét szószékekről, hogy az Úr adta, Ő vette el, áldott legyen az Ő Neve. De még nem hallottam ezeket a szavakat koporsó mellett álló embertől. Pál erőtlenségben megtapasztalt erejét sokszor idézzük. De nem szeretnénk egyetlen szenvedést sem átélni abból, amit az apostol átélt. S ha vannak kisebb szenvedéseink, rögtön jelentkeznek a miértek, a panaszok, és az Úr gyors segítségének igénylése. Nem, nem akarunk erőtlenekek lenni, sem fizikailag, annál kevésbé lelkiükben. És elfogadni is rettenetesen nehéz, ha valamit az Úr ott hagy életünkben, hogy nagyobb legyen az Ő kegyelme. Mi mindig erősek szeretnénk lenni. Mennyei Atyám, aki nekem mindig jót akarsz, adj erőt és bölcsességet elfogadni, ahogyan intézed sorsomat, s a nehézségek és szenvedések alatt is hadd legyek Veled békességben, hogy megtapasztalhassam mennyei erődöt, mely mindenre elégséges, kegyelmedből.

2010. aug. 12. csütörtök – Klára

Zsoltár 66,20: Áldott legyen Isten, mert nem utasította el imádságomat, szeretetét nem vonta meg tőlem.

Elmélet és gyakorlat között sokszor különbség van, s ez nem mindig jó. Aközött is különbség van néha, hogy valaki elmondja tapasztalatát, és próbáljuk elképzelni, esetleg vele együtt örvendezünk, vagy magunk élünk át valamit, és annak öröme tölti be szívünket, azt próbáljuk szavakba megfogalmazni, amit akkor érzünk. Minden keresztyén hívőnek fontos, hogy bizonyos legyen abban, hogy imádságait Isten hallja, és a legjobbat adja nekünk az Úr, abból élünk, abból merítünk erőt, hogy Isten szeret minket, és tudjuk, mennyire fontosak vagyunk számára. Mégis, mennyire más az, amikor konkrét helyzetben Isten meghallgatja imánkat. Olyan nagy kegyelme a mi Istenünknek, hogy gyermekei gyakran élék át ezt a csodát, hogy Isten válaszol kéréseikre, beleavatkozik életükbe, újra és újra megbizonyosodunk, hogy az Úr velünk van. Mennyire gyarlók tudunk mi mégis lenni. Átéljük az Úr ránk sugárzó szeretetét, megtelik szívünk hálaadással, szánk nevetéssel, kipattanó örömmel dicsérjük az Urat, megköszönjük nagy szeretetét. És milyen kevés elég néha, még csak valamilyen baj sem kell történjen, elég, ha rövid ideig nem történnek rendkívüli csodák, s elszáll örömünk, elmarad hálánk, nem tartós ajkunkon a dicséret. Szerető Atyám, ha nem is történik ma eget-földet rengető csoda, hadd ne feledjem el, hogy mennyire szeretsz, mennyire figyelsz imámra, szükségemre, szeretnék emlékezni arra, hogy életem minden pillanata gondviselésed által történhet, és szeretnék őszinte szívvel ma is magasztalni. Áldott légy, Uram.

2010. aug. 13. péntek – Ipoly

Zakariás 4,10: Mert akik gúnyolódtak a kicsiny kezdet napján, azok is örülni fognak, ha meglátják Zerubbábel kezében a zárókövet.

Amit Isten elkezd, azt Ő be is végzi. Amit Isten az emberek által munkál, annak meglesz az eredménye, gyümölcse. Ez akkor is igaz, és az esetek többsége ilyen, amikor a kezdet kicsi, jelentéktelen, a nagy többség számára észrevétlen. Sok példát lehetne felhozni ennek igazolására. A történések alig említik mindazt, amit az Újszövetség ír le, hiszen ki figyelt volna a nagy Római Birodalom kicsiny tartományában élő közösség életére, a világ népei között az egyik legapróbb közösség dolgaira. A nagy eseményekre, a nagy történésekre figyeltek, azokat jegyezték le, csakhogy azok mára már aprókká lettek, a kis kezdetből pedig keresztyénség lett, a 12 apostol és néhány szimpatizánssal induló kezdetből mára a világ közel egyharmadát kitevő vallás lett. Ennek oka nem az emberekben keresendő, hanem Isten áldásában, az Ő vezetésében, gondviselésében, és nem utolsó sorban az Ő ígéreteire, melyek mindig beteljesednek. A templom is felépült Jeruzsálemben, minden gúnyolódás, megvetés, emberi lenézés és ellenségeskedés ellenére. És így lesz Isten minden ígéretével, ehhez kétség nem fér. Ennek a mai ígének viszont van még egy fontos üzenete. Ha emberek akaratából íródott volna, valahogy így hangzana: akik gúnyolódtak, azok csodálkozni fognak, azok elnémulnak, azok meglakolnak. Zakariás, Isten Lelkének ihletésére azt írja, hogy azok is örvendeznek. Közben történnie kellett valaminek. Valaminek, ami nem történt meg Noé bárkájának 40 éves építése alatt. A jeruzsálemi templom építése alatt a gúnyolódók lelkülete megváltozik, a befejezéskor már ők is az ünneplők, az örvendezők közé tartoznak. Szeretném, ha minden törekvésem, munkálkodásom Isten akaratával megegyezne, mert csak így lesz ezeken áldás. És azt a lelkületet is szeretném elsajátítani, mely nem a gúnyolódók ellen harcol, „majd megmutatom én

nekik” gondolattal, hanem úgy szeretnék munkálkodni, hogy Isten Országának megnyerjek másokat, még a gúnyolódókat is. Nem én, hanem Isten, általam is.

2010. aug. 14. szombat – Marcell

5.Mózes 31,8: Maga az ÚR megy előtted, ő lesz veled. Nem hagy el téged, és nem marad el tőled. Ne félj hát, és ne rettegj!

Változó világban élünk, még hozzá nagyon gyorsan változó világban. Ezért is nehéz elképzeljük, milyen volt az élet akkor, amikor egy életen keresztül alig változott valami egy ember környezetében, körülményeiben. A zsidók több, mint négy évszázadot töltöttek Egyiptomban, a szabadulást átélők mind ott születtek, nem ismertek más életformát, mint az egyiptomi szolgaságot. Amikor Isten kihozta őket Egyiptomból, akkor minden megváltozott. Más volt a környezet, az életmód, a mindennapok teljesen mássá lettek, és a nagy áldás ott volt, vezette őket Isten. Mindenről az Isten gondoskodik, élelem, víz, nem kopik el a lábbeli, nem győzik le őket a különben katonailag sokkal erősebb népek, mindent az Isten szeretete és gondviselése ad nekik. Egy ember által munkálkodik Isten, ez az ember Mózes. A Kánaánhoz érkező nép negyven évet töltött a pusztában. Mintha mindig itt lettek volna, hiszen az idősebbek meghaltak, a mostaniak, két kivétellel mind 18 évnél fiatalabbak voltak a vándorlás kezdetén, vagy a pusztában születtek. Most ismét egy nagy változás előtt áll a nép, és Mózes nem jön velük. Mint amikor Jézus mondja tanítványainak, hogy el fog távozni, akkor azt is megígéri, hogy elküldi a Lelket. Itt Mózes arról biztosítja a népet, hogy Isten lesz velük, Ő nem marad el akkor sem mellőlük, amikor már nem lesz szükség a mannára, és nem kell majd háborúba menni más népekkel. A gondviselésre akkor is szükségük lesz, a Gondviselő pedig velük marad. A mi életünkben gyakrabban van változás, sőt, mintha már a változás lenne a természetes. Mindenben más az életünk, de Istenre ugyanúgy szükségünk van naponta, mint az ószövetségi választott népnek. Ma is nagy biztatás és békeség forrása, hogy Isten nem marad el tőlünk, Ő jár előttünk.

2010. aug. 15. vasárnap – Mária

Zsoltár 25,20: Ne szégyenüljek meg, mert hozzád menekültem!

Én gyermeked vagyok, ne szégyenüljek meg. Ne szégyenüljek meg, mert nem szeretek megszégyenülni. Nem hagyhatod, Uram, hogy bármilyen igyekvésemben, törekvésemben kudarcot valljak, hiszen gyermekeidet nem hagyhatod megszégyenülni. Szeretnék sikeres lenni, ugye, megsegítesz. Szeretnék minden nyomorúságtól és bajtól megmenekülni, ugye, ezt meg tudod tenni. Olyan sok tervem van, egyesek nagyok, nehezen megvalósíthatók, de van egy erős Isten, aki nem enged megszégyenülni, számítok Rád, Uram. Ugye, velem jössz, megsegítesz, óvsz bajoktól, ugye, támaszom vagy. Ezt kérem, a zsoltárossal, hogy ne szégyenüljek meg. Pontot tettem a mondat végére, de az igében vessző van, van folytatás. Azt írja Dávid, hogy Hozzád menekült. Vagyis nem Te jössz Uram hozzám, hogy terveimhez segítséget adj, hanem én kell Hozzád menjek. És kell a Te vezetésed elfogadjam, útaidat keressem, és azokon járjak. Rádöbbenek, hogy úgy gondolkodtam, mint akik nem ismernek Téged, csak segítségedre volt szükségem, hogy a magam akaratát tehessem, a magam terveit sikerre vigyem, hogy saját dicsőségemért meg ne szégyenüljek. Dávid pedig Téged keres, akaratod szerint él, Benned bízok, s így mondja ezt az imát, hogy mint a Te szolgád, gyermeked, ne szégyenüljön meg. Uram, én máris megszégyenültem Előtted, és önmagam előtt, önzésemért, felületes imádságomért, saját dicsőségem kereséséért. Szeretnék ma én is Hozzád menekülni. Amikor Hozzád jövök, akkor Benned bízom, hogy még elfogadsz, megbocsátsz. Hozzád jövök, mert

megértettem, hogy Te ismered a helyes utat, ezért én is kérlek, útaid, Uram, mutasd meg. Jövök, hogy taníts, vezess, és amikor akaratod szerint élek, kérlek, ne engedd, hogy megszegyenüljek.

2010. aug. 16. hétfő – Ábrahám

Zsoltár 74,10: Isten, meddig gyalázzhat az ellenfél? Örökké csúfolhatja nevedet az ellenség?

Nem kis kérdés, hogy miként viszonyulunk Isten nevének gyalázásához. Olyan családban nőttem fel, ahol nem hallottam sem káromkodást, sem csúnya beszédet. Noha városban gyermekeskedtem, valahogy nem emlékszem, hogy a gyerekekkel való játszózás, csibészkedések során hallottam volna csúnya beszédet, vagy Isten nevének gyalázását. Első ilyen élményeim iskolás koromból valók, emlékszem is, hogy egyszerűen ledöbbsentem, nem tudtam mit tegyek, el szerettem volna szaladni, elég nagy zavarban voltam. Soha nem sikerült megszokjam, noha, valamikor ifjúkorom kezdetén magam is próbálgattam egy-két kemény beköppéssel érdekessé tenni magam, de nagyon sután hangzott, rögtön megbántam, szégyelltem azt, amit mondtam. Manapság a csúnya beszéd és az Úr Nevének gyalázása már nem is divat, hanem szinte természetes. Borzalommal hallom első-második osztályos gyermekek szájából azokat a kifejezéseket, amiket soha nem szeretnék hallani. Aztán sokszor kiderül, hogy otthon is így beszélnek, a szülőktől tanulták, a szülők pedig nagyon jópofának tartják, ha a csemete nagy trágárságokat ejt ki a kis aranyos száján. Felnőttek esetében pedig már észre sem veszi szinte senki, annyira mindennapi, ha az Úr nevét szidalmazták, ha szent Nevét minden helyzetben illetlenül említik. A nagy kérdés, hogy mit tegyünk. Hiszen bizonyára minden istenfélőnek fáj az, ha az ő Urát szidalmazták. És bizonyára mindnyájan éltünk már át kudarcot, amikor próbáltunk ellene tenni, akár kéréssel, akár figyelmeztetéssel. Helyzettől, és emberétől is függ, hogy miként tehetünk ellene, hogy ne csúfolják az Úr nevét. Van, amikor taníthatjuk az elkövetőt, máskor megkérhetjük, hogy ne tegye, van, akinek figyelmeztetésben kell elmondani, mennyire helytelen, amit tesz. Van, amikor egyszerűen csak továbbállunk, hogy ne legyünk részesei ilyesminek. De egyet minden esetben tehetünk: imádkozhatunk. Istenhez kiálthatunk, hogy az Úr állítsa le ezeket a borzalmakat, és ha lehet, változtassa meg az ilyen mondó emberek szívét. Jó Atyám, áldani szeretném örökké szent Neved, és imádkozom, hogy környezetemben is egyre inkább csak ilyen emberek legyenek, akik Nevedet áldják.

2010. aug. 17. kedd – Jácint

János 12,26: Ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.

Szinte nehéz elhinni, amit ez az ige állít. Aki Jézussal él, Neki szolgál, az részese lesz egy csodának, egy felfoghatatlan nagy ajándéknak: megtiszteli, megbecsüli őt az Atya. Szinte beleremegek, mikor betűnként leírom, olyan hihetetlenül csodás ajándék ez. Az természetes és ismert, sőt, mindnyájunk elvárása, hogy ember az embertársát megbecsülje. A Szentírás arra is felszólít, hogy becsüljük meg az időseket, az özvegyeket, azokat, akik fáradoznak, az elöljárókat. Külön kiemeli Pál apostol az úrvacsora megbecsülését, és nyilván Isten minden ajándékát meg kell becsülnünk. És mi emberek azt tartjuk életünk legnagyobb feladatának, küldetésünknek, hogy az Atyát tiszteljük, imádjuk, dicsőítsük. Itt viszont az Örökkévaló, a világ teremtője, a szent és igaz Isten az, aki a porszemet, a bűnös embert, a senkit tiszteletéről, megbecsüléséről biztosítja. „Csak” azért, mert Jézusnak szolgálunk, miután Ő életét odaáldozva szolgált nekünk. Valami tiltakozik bennünk, Péter magatartása jut eszembe, aki azt mondja Jézusnak, mikor felismeri benne a hatalmas Istent, hogy távozz tőlem, Uram, én bűnös

vagyok. Atyám, elakad a szó ajkamon, nem vagyok méltó, felkészülni sem tudok ekkora kegyelemre, ilyen figyelmességre, szeretetre. Ez több, mint amit ember elképzelhet. Legtöbbször megelégednék egy kis vigasztalással, egy-egy jó tanáccsal, nehézségben kis erővel, és az is sokat jelent, hogy vasárnaponként hallom néha az áldásban, hogy rám fordítod orczádat, látsz engem és törődsz velem, nem érhet olyan nehézség, amiről ne tudnál, ne engedned, s azt is javamra fordítod. Ezek olyan sokat jelentenek nekem. De a Te megbecsülésed, Atyám, azt olyan nehéz elfogadni. Szeretnék ma ezen még gondolkodni, örvendezni, és ezért Téged ma őszinte szívvel áldani.

2010. aug. 18. szerda – Ilona

Zsoltár 42,3: Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?

A zsoltáríró vágyakozik az Istennel való közösségre, amit a jeruzsálemi templomban tapasztalhattak meg az ószövetségi időben élő emberek. Évente felment minden zsidó ember legalább egyszer a templomba, ez pedig óriási esemény volt, erre készültek, itt kellett feltöltődni a következő időre. Nagy esemény volt, sokan mentek együtt, nagy találkozásokra is sor kerülhetett, leírhatatlan élményt jelentett szemlélni a ceremóniákat. Mégis, a zsoltáros Isten után vágyakozik, nem a külsőségek az elsők, nem az emberek ünneplő sokasága, hanem az Isten. Ma már természetes az, hogy minden helységben van templom, sokszor nem is csak egy, minden vasárnap van istentisztelet, gyakran hétköznap is adatik alkalom különféle vallásos csoportok tevékenységére, és a mai lehetőségekkel élve a nap bármely pillanatában olvashatunk, hallgathatunk vagy láthatunk istentiszteletet, igemagyarázatot, akár részt is vehetünk naponta valamilyen alkalmon, ahol Istennel lehet közösségünk. URunk pedig arra is biztat minket, hogy a belső szobában is kereshetjük Istent, az egyedüllét sem gátol a Mindenhatóval való közösségben. Ezért is hiányzik a zsoltárosra jellemző szomjúság életünkben. A lehetőségek bősége pedig néha oda vezet, hogy már egyikkel sem élünk a lehetőségek közül, hiszen a világ ezernyi más lehetőséggel akarja betölteni időnket, és szívünket is. Jó Atyám, sokszor átéltem már, amit egy másik zsoltár fogalmaz meg, hogy szép és gyönyörűséges, amikor együtt vannak az atyafiak, jó együtt lenni azokkal, akik Nevedet imádják. Örvendek ezeknek a lehetőségeknek, vágyakozom is ezeken részt venni. Most azt kérdelem magamtól, vajon Te, Atyám első helyen vagy-e? A Veled való közösségre vágyódom-e legalább annyira, mint a gyermekeiddel való közösségre? A Mai napon nincs gyülekezeti alkalom, amin részt vennék, de Veled szeretnék közösségben lenni egész nap. Köszönöm, hogy mindig megjelenhetek előtted, hogy Te mindig velem vagy.

2010. aug. 19. csütörtök – Huba

János 11,26: Aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha.

Sokszor hallottuk ezt az igét, idézik temetésem, húsvétkor, más alkalmakkor, a magyarázatát is ismerjük, és mégis elég nehéz elfogadnunk úgy, hogy a következményei láthatóak legyenek életünkben. Az talán mindenkinek ismert és érthető, hogy Jézus nem azt mondja, hogy nem lesz biológiai halál, hiszen Jézus mennybemenetele óta, ismereteink szerint a testi halál minden emberre bekövetkezett, legfeljebb a száz éves kort élte túl néhány ember egy kevéssel. Ebből viszont az következik, hogy Jézus itt a halálról más értelemben beszél, mint azt a hétköznapokban mi használjuk. Hiszen abban nem kételkedünk, hogy az apostolok hittek Ő Benne, és azóta is, minden időben voltak, akik őszinte és alázatos hittel éltek. Ha ezek az emberek tehát fizikailag meghaltak,

akkor Jézus szerint a halál nem a test halála. Akkor pedig az élet sem csak azt jelenti, hogy a test fizikai létezése. És így érkezünk el oda, hogy a jól ismert igét újra át kell gondolni, a jól ismert üzenetet magunkra is alkalmazni kell, és a szükséges következtetéseket életre szólóan le kell vonjuk. Az, hogy egyszer meghalunk, az nem titok, noha ezzel is ritkán vagyunk hajlandók szembenézni. De van olyan halál, ami nem a test halála, és ebben azoknak, akik Jézusban hisznek, azoknak nincs részük. Tudjuk-e, tudom-e, hogy ez rólam is szól. És az élet is más, több, mint a létezés. Élek-e én ilyen értelemben? Új életem, örök életem van Istentől Krisztus által, ez az örök élet már elkezdődött, ide most pontot kell tegyek, mint egy megállapítás végére, vagy kérdőjelet, mint bizonytalan mondat végére?! Amennyiben hiszek Istenben, és az Ő Fiában, Jézus Krisztusban, ez azt jelenti, hogy amit Ő mond, azt igaznak tartom. Akkor pedig megváltozik a halálhoz való viszonyom, már nem a testi halál kérdése a fontos, hanem az, hogy van egy másik, súlyosabb halál, de nekem attól nem kell rettegnem, mert Jézus mondta, hogy nem érvényes rám, aki hiszek Benne. Az életem is mássá lett, mert Őbenne van igazi életem, ez fog kiteljesedni majd, amikor Vele leszek. És a földi élet ideje alatt is az igazi, jézusi élet foglalkoztat, örvendeztet. Köszönöm Uram az Életet.

2010. aug. 20. péntek – István

Dániel 6,28: Ő megment, megszabadít.

Istenről mondja az ige, hogy az Úr megment, és megszabadít, mert olyan hatalmas Istenünk van, hogy számára semmi nem lehetetlen, nincs olyan helyzet, amelyben Ő ne tudna megoldást, szabadítást adni. És a mi Istenünk olyan jóságos, minket szerető Isten, aki meg is akar segíteni minden nehéz helyzetben, akihez érdemes imádkozni, érdemes Benne bízni, mert hatalmas szeretetével párosul. Van azonban ennek a hitvallásnak egy érdekessége, mégpedig az, hogy a méd nemzetséggű Dáriusz király mondja el, nem másról, mint az egy igaz Istenről, Izrael istenéről. Holott a médeknek is vannak isteneik, ők is büszkék a maguk vallására, hagyományaikra, isteneikre. A zsidók a legjobb esetben is egy idegen és leigázott közösség tagjai, akiknek istenük nem volt elég erős, amikor fogságba vitték őket. Mégis, Dáriusz itt a zsidó Dániel által imádott Istenről mondja el ezt a szép hitvallást, sőt, megparancsolja, hogy egész birodalmában az Urat féljék. Többször olvasunk a Bibliában olyanokról, akik nem tartoznak a zsidósághoz az Ószövetségben, vagy a keresztyén gyülekezethez az Újszövetségben, de hisznek az egy, igaz Istenben, vagy keresik Őt, és bíznak az Ő hatalmában és segítségében. Mert ezek az emberek nem szokásból, beleszületés által, családi gyakorlat szerint lesznek Istenről vallást tevőkké, hanem egy tapasztalat alapján. Dáriusz megtapasztalja Isten hatalmát és jóságát abban, ahogyan az oroslánok között is megőrzi a Benne és csak Benne bízó Dánielt. Hasonló tapasztalata van a szíriai Naámánnak, a római századosnak, másoknak. Néha mi hasonlítunk azokhoz a kis gyermekekhez, akik egy-két év vallásóra után már szépen el tudják mondani, hogy melyek az ismertebb bibliai történetek, Istenről is tudják, hogy Ő jó, erős, minket szeret, de a legkisebb villámlás és dörgés idején rohannak a párna alá félelmükben. Mi is mondhatjuk, hogy Isten megment és megszabadít, de hitelessé akkor lesz, ha panasz és minden irányba való rohanás helyett Benne jobban bízunk, helyzetünket elfogadjuk és az Ő szabadítását bizalommal kérjük. Ha átéljük Isten megmentő, szabadító hatalmát, nem kell majd senki parancsolja, hogy hirdessük az Urat, hanem örvendező hitvallókká leszünk.

2010. aug. 21. szombat – Sámuel

Jelenések 21,5: Íme, újjáteremtek mindent.

Talán említettem még, de az ismétlés a tanulás anyja, magam is így jegyeztem meg, hogy többször hallottam, olvastam, az íme szóra a Szentírásban mindig külön oda kell figyelni, mert ezen felhívás mindig Isten különös cselekvésére mutat rá. Az íme után az Úr hatalommal elvégzett munkája van, mert a mi URunk hatalommal munkálkodik ebben a világban, és különösen az Ő gyermekeinek életében és érdekében. Itt, az Írás utolsó könyvének utolsó előtti fejezetében viszont még az eddigi „íme” által bevezetett cselekedeteket is felülmúló csodáról van szó, azt mondja az Úr, hogy mindent újjáteremt. Miután hangsúlyos az íme, még hangsúlyosabb a minden és az újjáteremtés. Vezesse az Úr gondolatainkat, hogy jól értsük az Ő kijelentését. Minden azt jelenti, hogy kivétel nélkül. Az újjáteremtés pedig nem újat teremtést jelent, hanem ugyanazt még egyszer, újból, újnak, újra. Elolvassuk a teremtést a Bibliai első lapján, és azt állapíthatjuk meg, sok írásmagyarázóval együtt, hogy Isten teremtett mindent, ami a világban van, és ezeket az emberért teremtette másodsorban, miután az elsődleges cél az, hogy a teremtett mindenség Őt magasztalja. Az ember esett bűnbe, de miatta az egész teremtettség megromlott, minden újjáteremtésre szorul. Isten pedig azt ígéri, hogy lesz egy második ilyen teremtés, amikor Ő újra alkotni fog, és újra az ember lesz a középpontban. Persze, sok következtetést levonhatunk és le is kell vonjunk ebből. Érdemes arra figyelni, mennyire szeret Isten, noha az ember olyan, amilyennek ismerjük, Isten érthetetlen szeretettel tovább gondolkodik és munkálkodik az ember érdekében. És amilyen hatalmas alkotás volt az ég és a föld, gondoljunk itt a mai tudomány által felfedezett univerzum méreteinek felfoghatatlan nagyságára, és ugyanakkor a földi élet ma is csak részben feltárt összetettségére és összhangjára, Isten ugyanilyen alkotó munkát végez majd, hatalmasat és dicsőségeset, hogy a bűnnel fertőzött világ helyett egy tiszta, szent, tökéletes világ legyen örökre. Nem tudjuk elképzelni, mert emberi értelmünket meghaladja, de már ma, most magasztalhatjuk a Mindenható, Teremtő Isten szent Nevét az ő terveiért és szeretetéért, melyből ezek fakadnak. Áldott legyen az Örökkévaló, hogy Ő mindezt meg is fogja cselekedni.

2010. aug. 22. [vasárnap](#) – Menyhért

Ézsaiás 27,3: Én, az ÚR vagyok az őrizője, minduntalan öntözgetem. Éjjel-nappal őrzöm, hogy senki ne bánthassa.

A Bibliában közepesen járatos emberek sokkal jobban ismerik Jézus példázatát a szőlőtőről és a szőlővesszőkről, mint mai igénket Ézsaiás könyvéből, általában jobban ismerjük az újszövetségi lókusokat, noha Pál apostol az Ószövetségről írja, hogy a teljes Írás Istentől ihletett. Nagyon hasznos és gyönyörűsége, ha felfedezzük a Szentírás egészének tanítását. Aki hiányosan ismeri a Biblia első felét, sokszor téves feltételezéseikig jut el. Gyakran hallunk ilyen téves gondolatot, hogy az Ószövetség Istene ítélő, szigorú, jóságot és gyöngédséget nem ismerő Isten, míg az Újszövetségben már a kegyelmes és szerető Istennel találkozhatunk. Igék százai mutatnak rá arra, hogy ez nem így van, csak el kell ezeket olvasni. Ilyen a mai üzenet is, ebben a próféta által lejegyzett kijelentésben a mi Istenünk úgy jelenik meg, mint egy gondos kertész, aki fáradságot nem kímélve, nagy hozzáértéssel, gyöngéd szeretettel gondozza, vigyázza kertjét. Gondoskodásából, és abból is, ahogyan beszél kertjéről kiérzik a féltő szeretet, mennyire figyelmesen tevékenykedik, hogy semmi baj ne érje a kert növényeit, hogy mindenük meglegyen a növekedéshez, az élethez. Maga a Mindenható őrzi, öntözi, éjt nappá téve vigyázza, ezért semmi kétség, hogy az Ő fáradozásának meglesz a gyümölcse, a méltó eredménye. Sajnos, a mindenkori gyermekek nem szokták észrevenni a szülők fáradságát, sem a mögötte levő szeretetet, sokszor úgy vélik, hogy a legtermészetesebb dolog, hogy ők mindent megkapjanak, ezért, ha kell mindenki fáradozhat, minden ember és körülmény

egyetlen célja, hogy nekik mindaz meglegyen, amit csak kívánnak. Izráel is sokszor megfélekedett Arról, aki éjjel-nappal vigyázta sorsát, gondozta életét, nem csak a hála maradt el sokszor, hanem más isteneknek, vagy saját maguknak tulajdonították mindazt, ami életükben eredményes volt. Mi magunk is sokszor hallunk a háláról, az Isten irántunk való gyöngéd szeretetéről. Kérдем önmagamtól, mennyi a gyümölcs a gondozás után, dicsőíti-e életem az Urat, szolgálok-e javaimmal másoknak is. Köszönöm, mennyei Atyám mindazt a jót, amit értem és velem cselekszel.

2010. aug. 23. hétfő – Bence

4. Mózes 11,23: De az ÚR ezt mondta Mózesnek: Hát olyan kevés az ÚR ereje? Majd meglátod, beteljesedik-e az én beszédem, vagy sem.

Számoljunk. Ötezer férfi, ezen felül asszonyok, gyermekek. Átlagosan egy férfi megeszik mennyi kenyeret is? Azt besorozva, és aztán hozzáadjuk a másik összeget, és így tovább. Ezt teszik a tanítványok, amikor Jézus azt mondja, hogy adjanak ők kenyeret a sokaságnak. Pedig felesleges számolniuk, hiszen még pár embert sem tudnának ellátni, ehhez nincs pénzük. Vagy hitük nincs? Mi kell a sokaság ellátásához? És Ezt teszi Mózes is itt. A számok még elképesztőbbek. Hatszázezer ember egy hónapig húst eszik, mondja Isten. Mózes próbál számolni: egy juh talán elég egy családnak pár napig. Egy tehén több embernek. No, de mit számolni, hiszen képtelenség, ennyi embernek egy ebéd is sok, nemhogy egy hónapi ellátás. Ennyit tudunk mi, számolni és hitetlenkedni. És panaszkodni, mint a zsidók a pusztában, hogy nincs hús, nincs az, amit szeretnénk, nem elég jó az életünk. Isten pedig azt mondja, hogy lesz csoda, de nem lesz hála benne. Kapnak húst, sőt, egy kerek hónapig ehetnek húst, ameddig csak megundorodnak tőle. Azt tanulom ebből a történetből, hogy nem azért nem kapok meg mindent, amit kérek Istentől, mert Ő nem tudna bármit is megadni, vagy megcselekedni, hanem azért, mert Ő a javamat akarja, és jobban tudja, mint én, hogy mi a jó nekem. Ha megkapnám, lehet, hogy én megundorodnék tőle, az Úr pedig megharagudna rám. Pál is kérte harmadszorra is a gyógyulást Istentől, kétkedés nélkül, de negyedszer nem kérte, megértette, hogy mi az Úr terve számára. Isten hatalma bármit megcselekedhet, ebben nem kétkedhetünk, hanem azt kell az Úrtól kérjünk, hogy tanítson meg felismerni, hol a határ, mennyit és mit szán Ő nekünk. Amit Ő ad, azzal éljünk hálaadással, kéréseinket pedig igazítsuk a Lélek vezetésével Krisztus akaratához, hogy Nevében kérhessünk.

2010. aug. 24. kedd – Bertalan

2. Mózes 15,18: Az ÚR uralkodik örökkön örökké!

Egyre nehezebb időket élünk, és egyre nehezebb Mózesnek ezt a szép hitvallását vallani, illetve azoknak, akik már hitre jutva nem kétkednek ebben, azoknak is nehéz időnként erre a valóságra figyelni, erre emlékezni. Mondhatjuk, könnyű volt Mózesnek a hálaénekét énekelni és ebben Isten örökkévaló uralmát hirdetni, amikor éppen átélte a hatalmas Isten csodáját, a tenger szétválását, az ellenség odaveszett, ők szabadok, Isten oltalmával jöttek el idáig, Isten a jövőre nézve is ígéri a vezetést és a gondviselést. Amikor néha a mi szerény életünkben is átéljük Isten hatalmas kezének munkáját, mert hála legyen Neki azért mi is tapasztaljuk, hogy Ő velünk van, nagyon nehéz helyzeteket is meg tud oldani, kegyelme érthetetlen és szeretete nagy, amikor tehát ezeket átéljük, akkor az ige szavaival élve, a mi szánk is megtelik nevetéssel. Örvendezünk, nagy hálát érzünk az Úr kegyelméért, olyan nagyszerű Isten munkájának részesévé lenni. Csak hamar elfelejtjük, hogy Isten mekkora figyelemmel kíséri életünket, és látva a jelen nehézségeit, az egyre sűrűsödő felhőket

életünk felett, megrémülünk. Emberileg érthető módon mi is józanul felmérjük a helyzetünket, lehetőségeinket, és valahogy reménykedünk abban is, hogy Istenünk nem fog elhagyni, bármi is jönne, de azért a legrosszabbra is számítani kell, a konkrétum az, amit látunk, amit mindenki szerint a jövő hozhat, és ezért bizony elmarad a hála és a dicsőítés. Nem tagadjuk mi az Úr uralmát, csak nem számolunk vele. Azt mondják az írásmagyarázók, hogy az istentagadás nem az, hogy tagadja valaki Isten létezését, hanem az, hogy tudja, létezik Isten, de mindennapi életében nem számol Vele. Pedig uralkodik az Úr, örökkön örökké. Ma is. A te életedben is. A mai problémáid felett is. Mondd, hát, uralkodik az Úr.

2010. aug. 25. szerda – Lajos

1. Korintus 4,7: Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?

Jó lenne megpróbáljuk konkrétumokra lebontani ezt az igét. mivel szoktunk mi dicsekedni. Elsősorban sajnos önmagunkkal. Akinek testi ereje van, azt szokta fitogtatni, akinek testi szépsége, arra nagyon büszke. Van, akinek értelmi képességei átlagon felüliek, és ezért gondolja magát mindenkinél fontosabbnak. Aztán az idősödő ember már nem önmagára, hanem gyermekeire, majd unokáira büszke, velük dicsekszik, ugyanazon adottságok alapján. Aztán javainkkal is szoktunk dicsekedni. Már az óvodában az első téma a gyermekek között, hogy mim van nekem. A felnőttek is dicsekszenek autóval, házzal, kincsekkel. Sőt, erre törekcsenek, hogy valami legyen különös, különb, valamire büszke legyen az ember. A dicsekvés legtöbbször visszataszító, de ha a dicsekvő még keresztyén is, akkor annál inkább. Mert időnként az istenfélőket is megkísérti, hogy büszkéek legyenek magukra, vagy éppen eredményeikre, anyagiakban, netán a lelki életben. Többször hallottam, ugyanazon gyülekezetben, több ember ajkáról, hogy amennyit én tettem ezért a gyülekezetért, annyit nem tett senki, és olyan emberek mondták ezt, akik valóban nagyon sokat munkálkodtak a közösségért. Mégis, miért akar az ember mindig az első lenni, és miért feledkezünk meg olyan hamar a mai igéről: mindent Istentől kaptunk, mi nem büszkéek és dicsekvők, hanem hálásak és az Urat magasztalók kell legyünk. Két dolgot kell ma elmémbe vések: az egyik, hogy milyen sok ajándékom van. A másik, hogy minden kegyelmi ajándék. Uram, őrizd a dicsekvéstől, segíts felfedeznem sok ajándékod, és indítsd szívem őszinte hálára.

2010. aug. 26. csütörtök – Izsó

1. Királyok 18,37: Felelj nekem, URam, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az ÚR, vagy az Isten, és te fordítsd vissza szívüket!

Ismerős kérés ez, sokszor kértük mi is Isten kijelentését, lehet, hogy nem pontosan ezekkel a szavakkal, de nagyon vártuk, hogy az Úr jelentse ki magát. Nagy bajban könyörgünk, hogy az Úr jelentse ki magát, éreztesse meg velünk jelenlétét, hogy bizonyosak legyünk, Ő megsegít. Amikor útkereszteződéshez érkezünk, nagy szükségünk van az Istentől jövő bölcsességre, világosságra, útmutatásra. Ilyenkor is szólítjuk az Urat, hogy Ő adjon nekünk tanácsot, tiszta látást, beszéljen velünk, feleljen kéréseinkre Istenünk. Ismerjük tehát az igét, mi is szoktuk imádkozni Illés próféta kérését. Vagy mégse? Hiszen mindabban, amit felsoroltunk, azért kérjük az Úr feleletét, hogy mi, hogy nekünk, hogy útaink, hogy szükségünk, mind rólunk szólnak ezek a kérések. Azért kérjük Isten kijelentését, hogy mi magunk élhessünk ezzel, és előre haladjon életünk. Mindez nem helytelen, sőt, nagyon is szükséges, hogy ezekért is kérjük az útmutatást Istentől. Itt viszont több a célja Illés

imájának, a próféta azért kéri az Úr egyértelmű önkijelentését, hogy a nép ezt meghallja, megértse, és a nép találjon vissza Istenéhez. Uram, adj világos kijelentést, hogy a nép megtérjen. Többször imádkoztunk a közösségben azokért, akik még nem járnak Isten útain, még nem ismerik Őt. Azt is kértük, hogy az Úr jelentse ki magát nekik, hogy Ők is megismerjék Isten jóságát, saját állapotukat és az üdvösség lehetőségét. Azért viszont ritkán, de lehet, hogy egyáltalán nem imádkoztunk még, hogy az Úr úgy kommunikáljon velünk, olyan világos legyen a mi életünkben Isten kijelentése, vezetése, akarata, hogy ebből mások is értsenek, és ők is megtérjenek. A mai napon az ige vezetése szerint adja az Úr az Ő akaratát életünkben, hogy mások számára is vonzó legyen, és megtérjenek Istenünkhöz.

2010. aug. 27. péntek – Gáspár

Jelenések 4,11: „Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtetett.”

A mennyben az írások szerint világos lesz a látásunk, azaz mindent helyesen fogunk látni, érteni. Nincs többé homályos látás, nincs kétértelműség, nincsenek rejtett dolgok, hanem mindent betölt a világosság, az Isten jelenléte. Akkor színről színre látjuk majd Istent, ismereteink teljesebbé lesznek, akkor nyilvánvaló lesz mindaz, amire ma még nem tudjuk a magyarázatot. És az egyik legcsodálatosabb dolog, ami majd kiderül az lesz, hogy a mi Istenünk méltó minden dicsőségre, tiszteletre, imádatra és magasztalásra, mert akkor és ott még jobban megértjük majd, mekkora az Ő szeretete, milyen nagy kegyelemmel viselt gondot életünkről, és felügyelte életünk történéseit, alakította körülményeinket akkor is, amikor azt mi észre sem vettük. Kiderül, mekkora hatalom párosul ehhez a szeretethez, sok mindent fogunk akkor másként látni, megérteni, sok mindenért lesz majd hála szívünkben. Erről szól János, a kapott kijelentések és látások alapján, hogy mindenki, aki Istennel találkozik majd, aki az Ő szent arca előtt megjelenik, az imádni fogja a Mindenhatót, mert Ő méltó a legnagyobb, a teljes imádatra. Amikor a mi URunk itt járt a földön, mindig imádvá borultak le Őelőtte azok, akik felismerték hatalmát, istenségét. Maguk a tanítványok is így borultak le előtte, amikor lecsendesítette a tengert, a betegek imádták Őt, miután hatalommal meggyógyította őket. Az apostolok is gyógyítottak az Úr nevében, őket is imádni akarták azok, akik látták hatalmukat, ők viszont Isten hatalmával cselekedtek, az imádatot nem fogadták el, hanem Isten imáadására tanították az embereket. Ha felismerem életem mindennapi eseményeiben és rendkívüli áldásaiban Isten hatalmas kezét, imádjuk Őt. De mivel mi tudjuk, és hisszük, hogy a mi Istenünk szüntelen munkálkodik, és Ő mindig méltó a dicsőítésre, ezért a mennyei tevékenységet már most gyakoroljuk naponta, magasztaljuk Isten szent Nevét szüntelen.

2010. aug. 28. szombat – Ágoston

János 15,10-11: Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömötök teljessé legyen.

Jézus a mi életünk példaképe mindenben, a Vele való szeretet-viszony teheti teljessé életünket. Az, hogy Ő szeret minket, mi is szeretjük Őt, Őbenne élünk, amint a szőlővessző példázatában tárja elénk az Úr. Ez egészen más, mint amit legtöbbször hallunk, hogy ne tegyünk kirívó bűnt, mert megver az Isten, de úgy átlagos bűnöskéket tehetünk, hiszen ebben a világban élünk, ahol nem is lehet másként. Jézus Krisztus más féle viszonyulásra, más féle közösségre hív minket, a szeretet

közösségére. Mindig előttem van a példa, saját gyermekeimet feltétel nélkül szeretem. Serdülőkorban vannak, sok nehézségen megy át az egymással, és a szülőkkel való viszonyuk. De azt nem tudom elképzelni, és soha nem mondhatnám, hogy ha megmaradsz szavam mellett, akkor rendben, ha áthágsz, akkor nem szeretlek többé. Szeretem, míg élek, akkor is, amikor fájdalmas, amikor elszomorít egy szó vagy egy tett tőlük. És arra törekszem, hogy mindig a szeretet legyen a fő kapocs közöttünk. Mert azért imádkozom, és a nevelésben, irányításban, tanácsokban az a fő szempont, hogy boldogok legyenek. Istenről nem feltételezhetünk kevesebbet ennél, csak mérhetetlenül többet. Isten teremtett minket, az Övéi vagyunk, és Ő azt akarja, hogy boldogok legyünk a földi életünkben is, és az örök életben is. Ezért jött Jézus. Erről szól Jézusnak ez a tanítása is. Boldoggá akar tenni. És hidd el Neki, hiszen Ő a Teremtő, nagyon jól ismeri a földi életet, hogy Ő jól tudja, hogyan lehetsz boldog. A legfontosabb ez: felfedezni, mennyire szeret téged, és ezt a szeretetet viszonyozni, megmaradni a szeretetben. Ha ez így van, akkor ma is könnyű az Ő parancsolataiban felismerni a jó szándékot, és hálából lehet ezeket cselekedni.

2010. aug. 29. [vasárnap, újkenyér ünnepe](#) – Beatrix

János 17,2: Mivel hatalmat adott neki minden halandó felett, hogy mindazoknak, akiket neki adott, örök életet adjon.

Vannak ebben a versben nehezen érthető gondolatok is, nem a napi csendesség az a hely, ahol tudományos és hosszas értekezésbe kezdenénk arról, hogy mit is jelent az, hogy Jézus az Atyától kapta a hatalmát, és mi az igei, tehát helyes értelme annak, hogy az Atya a Fiúnak adta azokat, akiket örök életre választott ki. Ezekről jó, ha imádságos lélekkel utánanézzünk, olvasunk, helyes értelmezésre törekszünk. A napi elcsendesedés alkalmával elég, ha örvendezünk és hálát adunk, mert noha halandók vagyunk, mégis örök életet készített számunkra a mi Istenünk, és ezt az örök életet Fia által tette számunkra elérhetővé. Azt értem meg, és hálás vagyok érte, hogy az Atya együtt munkálkodott a Fiúval az üdvösségünk érdekében. Hogy az örök élet Isten öröktől fogva való terve számunkra, hogy Krisztus, látva, hogy elveszítettük az örök életet, Ő maga cselekedett, eljött a földre, élete árán megváltott minket. Amikor ezeket mondja Jézus, a kereszthalál időben még előtte van, Ő azonban teljes bizonyossággal mondja, hogy örök életet az a választottaknak, azaz kész elszünni a legborzalmasabb gyötrelmet is, mert az Atya akarata szerint örök életet akar és fog szerezni nekünk. Ezt mi csak elfogadni tudjuk, érte tenni nem lehet. Van azonban egy módja a hálaadásnak, úgy, amint ma, a kenyérért, és nem csak a kenyérért, hanem a gondviselés minden munkájáért való hálaadás ünnepén is megfogadjuk az úrasztalánál: életünket Istennek szenteljük. Köszönjük mennyei Atyánk a mindennapi kenyeret és gondviselést, köszönjük Jézus Krisztusunk az örök életet, fogadd alázatos szívből jövő dicséretünket és hálánkat mindezekért. Szeretnénk téged egész életünkkel magasztalni, segíts ebben, Urunk.

2010. aug. 30. hétfő – Rózsa

Galata 3,29: Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai vagytok, és ígéret szerint örökösök.

Isten azt ígérte Ábrahámnak, hogy nagy néppé teszi őt, utódait, és általa nyer áldást a föld minden nemzetsége. Pál viszont hozzáteszi, a Rómabeliekhez írt levelében, hogy nem mind Ábrahám gyermekei, akik az ő utódai, mert az ígéret gyermekei számítanak az ő utódainak. Ezt nem szívesen hallották azok a zsidók, akik azt szerették volna, hogy születésüknél fogva legyenek részesei Isten

áldásainak, teljesen függetlenül életvitelüktől, tetteiktől. Sokat hallottam ezt mai keresztyénektől, hogy ők arra büszkék, hogy őseik vallását tartják meg. Azt hangoztatják nem éppen szerényen, hogy amiben születtek abban halnak meg, és nem jut eszükbe, hogy bűnben születtek, s abba meghalni elég veszélyes lenne. Attól, hogy egy valláshoz tartozunk, még nincs örök életünk. Azért sem jár a menny, mert szüleink, őseink hívó életet éltek. Ha viszont Isten hívását elfogadjuk, akaratának engedelmeskedünk, Krisztus váltsága érdeméért újjászületünk, akkor a mi életünkben is Isten ígéretei valósulnak meg. Ebben az esetben Ábrahám utódai is vagyunk. Az Ószövetség Istene a mi Istenünk is, az Ószövetség ígéretei arról a Krisztusról szólnak, aki a mi megváltásunkat is elvégezte. Mi abba az olajfába oltattunk bele, amit természetes olajfának nevez az Írás, hit által Ábrahám gyermekei lettünk. És az egész Szentírás minden ígéretének örökösei vagyunk. Mindez azért, mert Krisztuséi vagyunk. Ha Krisztuséi vagyunk. Ugye, Övéi vagyunk? Köszönjük, Jézusunk, hogy Hozzád tartozunk, Tieid vagyunk.

2010. aug. 31. kedd – Erika

1. Péter 3,18: Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket, miután halálra adatott test szerint, de megelevenítettett Lélek szerint.

Az a történet jut eszembe erről az ígéről, amikor egy misszionárius megtanulva egy törzs nyelvét, első alkalommal mondta el a Jézus Krisztus szenvedését, azok pedig, akik ezt hallották, egyetlen kérdést tettek fel: hogyan tudja ezt könnyek nélkül elmesélni? Akik először hallották az örömezenetet Isten szeretetéről, végtelen kegyelméről, az Ő Fiának értünk vállalt áldozatáról, azok megrendültek, sírtak, megérintette őket az üzenet. Mi sokszor halljuk hetente, sőt, olvassuk naponta az Írásból Isten szeretetének örömezenetét, az Úr Krisztus áldozata is már megszokott üzenet. Egy honlapon láttam tegnap, valaki egy rövid, pát perces filmet készített, amiben egy édesapa azt kell eldöntse, hogy egyetlen szeretett fiát menti meg, egy egész vonat kisiklása, sok ember halála árán, vagy fiát engedi halálba, s a számára ismeretlen utasok életét menti meg. Megrendítő volt, ez megrendít, Jézus szenvedése egyházi üzenet. Péter olyan hangsúlyosan fejezi ki ebben az igeversben, hogy az Igaz szenvedett azokért, akik nem érdemlik meg, és az Ő szenvedésének kell legyen következménye, szenvedése által minket vezetni szeretne, még hozzá az Atyához, a mi Istenünkhöz. Nagyon nehéz ezt elfogadni. Induló ifjúsági csoporttal beszélgettünk, frissen konfirmáltak, a kérdés az volt, hogy a Tízparancsolatot megtartja-e valaki közülünk. Az első válasz az volt, hogy igen. Ennek alapján gondolja sok ember magáról, hogy nem bűnös, ahogy valaki mondta is ebben a csoportban, ő nem ölt meg senkit, akkor már vannak megtartott parancsok is. Jézusunk a bűnösökért szenvedett, a nem igazakért halt meg, de feltámadott, győzött, és nem akarja, hogy bűnösök és nem igazak maradjunk. Jézusom, köszönöm, hogy értem bűnösért szenvedtél, bocsáss meg, hogy annyira sok volt a vétkem, hogy csak halálad árán lehetett megfizetni. De olyan nagy szenvedést vállaltál, hogy ezzel egyszer s mindenkorra megfizetted a bűnt. Segíts elfogadnom vezetésed, hogy Istennel, a mennyei Atyával közösségem legyen Általad, adjam és is halálra az óembert, és a Lélek által élhessek új életben dicsőségedre.